

HJÄRTATS LIVSKRAFTIGA NÄRVARO

- tankar om sommarens närvaro

Sommaren kommer smygande mellan regnskurarna. För en tid sedan var det enbart torka och sol – nu vidtar den svenska sommaren med sitt rätta ansikte dvs. med fallande skurar och irriterande vindar som med kraft sveper över sanddyner.

Havet är nära, seglivade fåglar i vinden. Det blåser upp till storm eller en fantasifull virvel som ryckvis lockar till sig åskådarens intresse – tromben vid Glommens yttersida, framsida, havssida.

Vid Midsommartid kommer ljuset åter. Det lägger sig smekande över marken och den långa natten drar ut tiden till sin yttersta gräns.

Det är en mystisk tid. Det kan hända vad som helst under den vajande Midsommarstången. Det är nordisk hetta, som vibrerar, det är landet lagom som inte längre är lagom, utan helt upplyst, genomlyst och transparent.

Det är blommornas tid, där morgonens ljusstrålar värmer minsta strå. Det är så med under – de kommer oväntat och plötsligt, utan att anmäla sin närvaro; undret är blommornas återkommande uppståndelse. Hur många tror på den?

Jo, alla som dansar runt stången och håller om varandra, som om den närvarande, ömsinta kärleken ligger inbyggd i våra händer. Runt oss finns en kärleksfull rörelse, som mer och mer närmare sig en tro på oförnuftiga handlingar och händelser i nuet.

Trots våra politikernas utfästelser att vi skall fasa ut kärnkraften finns fortfarande en naturlig vånda. Hotet finns där bakom alla fraser och tal om ekonomisk tillväxt. Den påträngande verkligheten, med ständiga krav på tillväxt och ökad industriell produktion, kommer förmodligen att kväva alla ansträngningar, som kan leda till en hållbar framtid med goda dagar i en ständigt återkommande fotosyntes.

Kraven på det dagliga brödet och den personliga bekvämligheten ställer samhället vid den osynliga skampålen. Man talar med dubbel tunga. Man vill ha de åtråvärda kakorna, äta dem utan tanke på sandens vithet och blommans återkommande fröställningar.

Någonstans måste den verkliga människan skapa ett mänskligt samhälle, där relationer mellan människor är lika viktiga som mellan blad och stam, blod och hud.

Någon talar om en vinstock och vidhängande genar. De är beroende av varandra. Druvornas smak – söta, bittra?

En annan talar om ett samhälle, där gemenskap och närhet är nödvändiga ingredienser i en korridor av äldre, gamla, sjuka.

En tredje nämner att tidigare generationer arbetat fram denna tid av stabila folkhemsväggar där ekonomiska intressen ger vika för små nära relationer. Vårdaren skall sitta ner och prata till den åldrande Karin; inte tala om henne som en belastning.

Hur många möten rymmer denna sommar av intensiv värme och vilja att bygga gemensamma relationer och hållbara hjärtan mellan givare och tagare.

Så finns den ständigt återkommande tredelningar – skola, vård och omsorg. Hur många ledande politiker har inte med denna treklang i sina tal om framtid och ansvar!

Så borde även den s.k. omtanken infinna sig med en klar strategi, som visar på en livsrytm med inre mognad, personliga val och växande förståelse för allt jordisk liv.

Det är därför som vi ingår i en helhet som kan benämnas: Skapelse. Den är ett lån, liksom våra liv är lån, som bör levas med största möjliga varsamhet.

Vi kommer under alla omständigheter att se frukterna av vårt handlande i en nära framtid. Och på frukten känner man trädet, på grenarna känner man stammen och på dina och mina tankar lär vi känna det hjärta som brinner för världen!

Hans-Evert Renérius